

Adeu a un amic, adeu a un poeta, adeu Josep Tarrés

Hi hauria moltes paraules que ens definirien aquest veí del Barri Vell de Girona

Ja no trobo paraules per fer comiats o dir adeu a tants amics i amigues. Seré repetitiva, però ara penso que aquell indret que passats els anys ens va prendre la salut ens ha donat la millor riquesa que podem tenir en aquest mon, els amics. I ara, per l'edat, per designis de la vida de cada dia, per la pandèmia o les malalties de moda, per a mi, que soc la darrera persona que vaig néixer i viure en aquell indret estimat del Barri Vell, cada dia és un degoteig de persones que han format part de la meva vida i del meu cor, però els espais manen.

El dia 19 d'abril era a l'hospital, feia 22 anys que vaig perdre la nostra estimada mare, i el mateix dia a la tarda m'arribava la notícia del traspàs del amic Josep Tarrés, veí del Barri Vell i pare de moltes coses, segur que hi haurà gent il·lustrada que el definirà millor. Jo em centro en allò més personal del dia a dia.

En Josep havia tingut la Residència Internacional al carrer de Ciutadans. Un dia va dir a la mare si jo podria portar els esmorzars al matí allà. Era l'època del turisme bo que va envair la nostra ciutat i així ho fèiem, però un dia em varen fer entrar en una habitació i la mare va dir això no, jo era més que jove; ell ho va entendre, així vàrem conèixer la Jacqueline Chaplin, que llavors tenia un nen petit i venia a esmorzar amb en Tarrés. Ell va proposar a la mare de fer unes bosses amb un panet, un tall de pernil dolç i llesca de tomata i un ou dur. Això ho donava als turistes quan anaven de excursió. Era una innovació per l'època.

El tema Call Jueu no el toco i seguiré amb el tema flors. No cal dir que la trajectòria de la Maria Cobarsí i ell la vaig seguir tota. Abans tot era voluntariat. La Maria trobava nens i noies per tots els costats, necessitava ajuda i mans, i ella tenia cap i cames, i per agrair em deia prepara entrepans per a aquesta mainada, segur que l'havien estat ajudant amunt i avall traginant flors i testos. En Tarrés, inseparable de la Maria, i moltes senyores de Girona li donaven un cop de mà. L'any que vaig ser pendonista la Maria em va engrescar i em va donar un espai a Sant Domènec que vaig voler dedicar a la Confraria de Jesús Crucificat Manaies de Girona. Va ser el primer cop que els manaies eren representats a la Exposició de Flors. Vaig patir molt, els maniquins eren perfectes i els vestits una passada.

En Josep era client de casa, després es va casar amb la gran artista la Pia, de la qual tinc un colom regalat. La gran sorpresa em va venir quan em va arribar el llibre del Corpus fet per en Tarrés i editat per la Diputació de Girona, un llibre d'una delicadesa i uns detalls únics. Penso que va ser el primer llibre d'aquestes dimensions que vaig tenir a les mans, amb una publicació molt acurada, i a dins em trobo una pàgina amb foto inclosa meva dedicada anant a la processó del Corpus amb un poema dedicat a la meva persona. Ell sabia de la meva obsessió pel Corpus, els gegants i els nans.

Sí que és cert que des del meu confinament pel tancament nostre he parlat amb ell per telèfon. A més, quan va marxar de Girona, em va voler posar en contacte amb un noi parent d'ell que està amb el tema gegants i aquest és un altre tema que m'uneix al Josep, els gegants antics, el Rei i la Reina a la nostra època, aquesta estimació que tenia de petita pels gegants i cabeçuts, vaig recuperar i el Corpus, no vaig aconseguir processó però sí omplir els carrers de flors i gent amb desfilada de gegants i quan els Amics dels Gegants de Girona els vàrem recuperar per anar al museu i fer-ne còpia els vàrem batejar amb el noms de Fèlix i Àngels, podria anar escrivint moments personals de vida gironina amb un gran veí del Barri Vell.

Ara de ben segur que en Josep tornaria a vibrar pensant en aquella exposició que feien amb la Maria i tanta gent que els ajudava desinteressadament. A tots us tinc presents. Tant de bo ens arribin, no crec que m'hagi passat per alt que la Maria que ja vaig demanar fa temps i ara en Josep tinguessin el més aviat possible un espai dedicat a ells, separats o junts, al nostre estimat Barri Vell

Josep, avui els pensaments se m'han aglutinat de tantes coses que no pararia, el teu llibre és com veure els meus pensaments, l'àliga amb colom, les catifes, els paperets, els gegants, els capgrossos, les nenes de comunió, les serpentine, la ginesta. Segur que ara ja deus haver arribat on molta gent te esperava, tens molts elements per fer-nos imaginar un Corpus al Cel, podria ser tan bonic enlairar el cap i veure un Corpus als Núvols amb una gran tirada de paperets serpentine i una llançada de ginesta dedicada a tu i a tots els que sempre hem vetllat per les tradicions.

A la Pia, el teu fill i resta de família, gent de les flors, la Rosa Maria Labayen, gironins i amics us recordo a tots. Hem perdut un bon amic.

Descansa en pau, Josep.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1958153-adeu-a-un-amic-adeu-a-un-poeta-adeu-josep-tarres.html>